Het Wad

Een plek van komen en gaan

woorden **Manon Laterveer-de Beer**
beelden **Mijke Bos**

De grens tussen land en water is nergens zo grillig als op het wad. In een kosmische wetmatigheid trekt de maan in haar baan om de aarde tweemaal daags aan de Waddenzee. Met vloed loopt de grijze moddervlakte onder en verdwijnt uit ons blikveld. In een spel met de wind rollen de golven aan en laten het zeeoppervlak breken. Daaronder zoeken jonge platvissen naar voedsel. Ingegraven schelpdieren steken hun zuigbuisjes uit boven de bodem, ze filteren plankton uit het water. Het is een wereld op zich.

Dan trekt de zee zich weer terug. Het stromende water boetseert de kust tot zacht afgeronde kussens, begroeid met groen. Op het droogvallende wad verschijnt het ware goud van dit ecosysteem, dat bedrieglijk leeg lijkt maar overal leeft. Een bruingroen tapijt van eencellige algen koestert zich in het zonlicht. Zij vormen de eerste schakel in de voedselketen. De natuurwetten van het wad liggen net zo vast als het komen en gaan van het water.

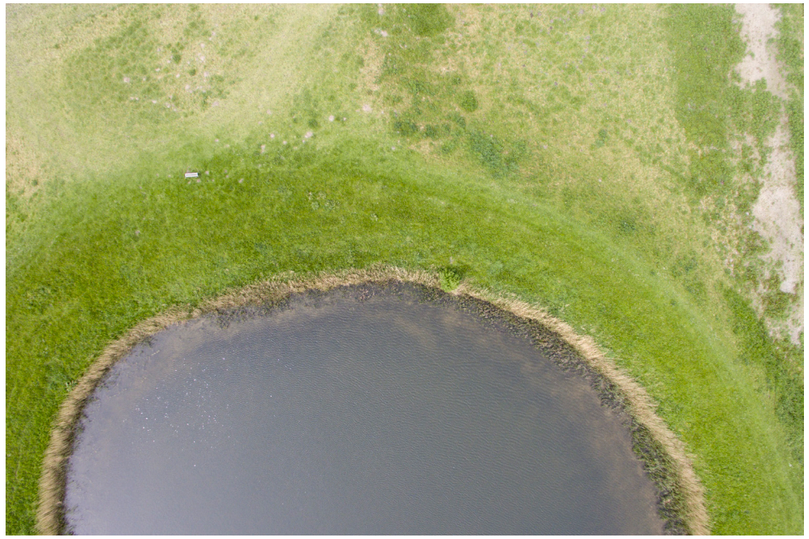

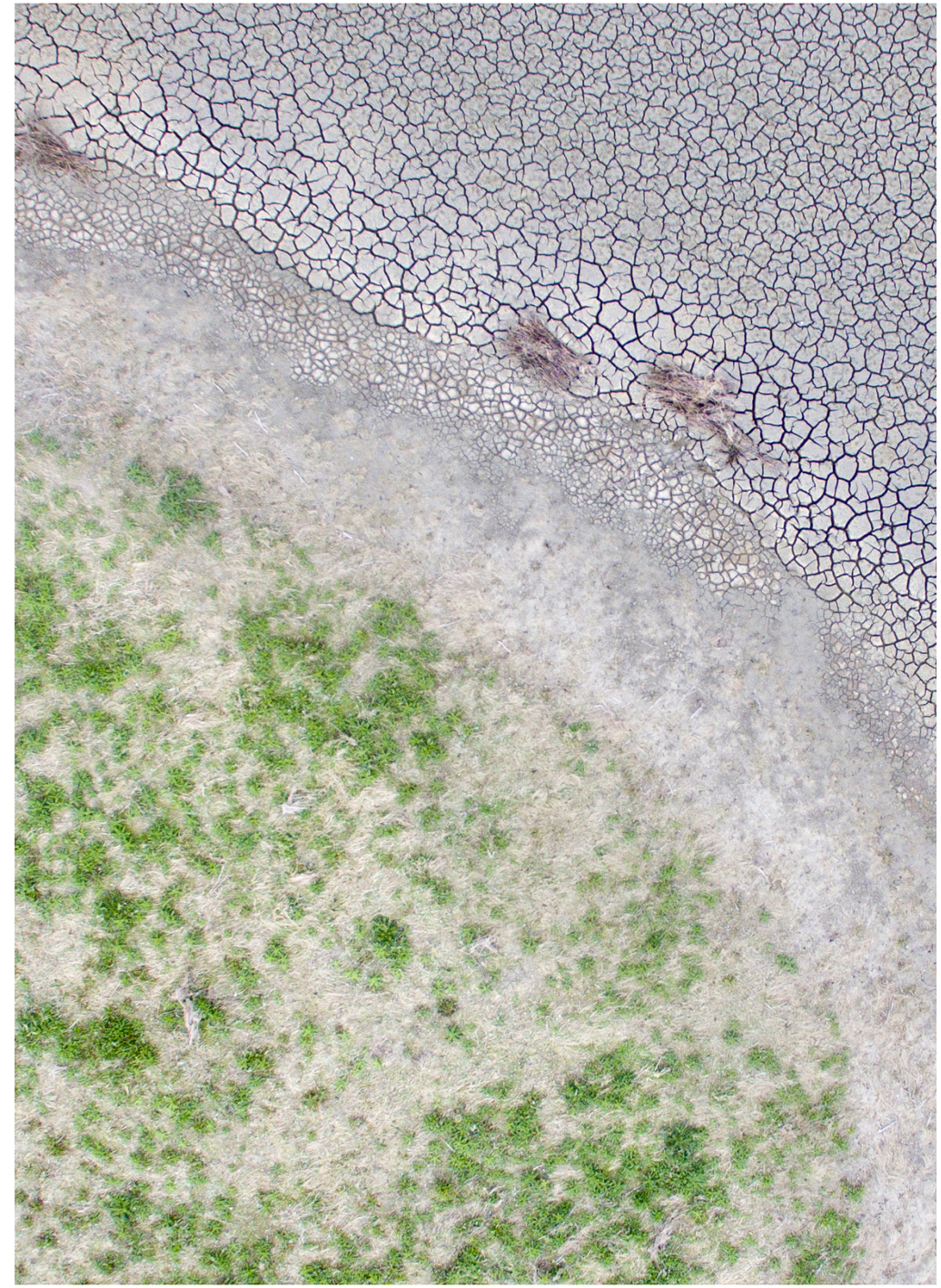

voetstappen doven uit alleen wat ertoe doet blijft achter

Manon Laterveer - de Beer